

Hanyvári Zsolt

1946. január 15-én születtem Sopronban. Édesapám, nagyapám a Soproni Siketnéma Intézet tanára volt. Édesanyám a Mühl-Palló familia leszármazottja, kik régi soproni családként posztókészítéssel, kereskedelemmel foglalkoztak.

Szüleim a II világháború, s az azt követő nehéz években 5 gyermeket neveltek. Rangsorban harmadikként születtem. Aki e korban élt, annak ismerős, hogy egy család élelemmel, ruházattal való ellátása nagy kihívás volt. Édesapám, hogy legalább zöldséggyümölcs az asztalra kerülhessen, kertet bérelt a Lőver körúton. Szabadidőnk, a nyarunk egy része itt kerti munkával telt. Szomszédaink, barátaink társaságában Édesapám kirándult velünk a Soproni erdőbe, kerestünk gombát, áfonyát, málnát, szamócát, szedret. Ősz utcai házunk pincéjében nyulat tartottunk, vasárnap ebédünk alapanyaga volt.

A természet közelsége akkor már érlelte bennem, hogy erdész vagy mezőgazdász leszek. Előbbiről lettem azon megfontolásból, hogy a nagy túljelentkezés miatt bekerülésem kicsi esélyű, másrészt Sopronhoz való ragaszkodásom miatt erdész pályán elhelyezkedni lehetetlennek tűnt.

Általános iskolai tanulmányaim után így a Berzsényi Gimnáziumba kerültem. Ősz utcai lakásunk és a Széchenyi tér között közlekedve számtalanszor sóvárgó-irigykedő szemmel láttam a fegyelmezetten, zárt alakzatban, egyensapkában-öltözékben, időnként szerszámot vivő, éneklő erdész tanulókat, a tanműhelybe tartva. Aktívan sportoltam, atletizáltam, kosárlabdáztam. Mindig nagy kihívás volt, ha erdésztanuló ellenfelünk volt.

A következő lépcső az egyetemi továbbtanulás. A természet és a műszaki érdeklődés a Gödöllői Agrártudományi Egyetem Gépészmérnöki Karára vitt. Az oktatás állandó kísérletezésnek - változásnak van kitéve, nem csoda, hogy korosztályomnál vezették be középfokon az 5+1 napos politechnikai képzést, egyetemi felvételt pedig az előfelvételt. 1964. augusztus közepén megérkezett a behívó, katonának. Hová? Ez szeptember 1-én, Győrben a sorozáson derült ki: Kalocsa a cél! A 11 hónap 2 nap időszak alatt január közepén engedtek először haza. Ezt még két alkalom követte. A katonaság egy külön történet, valahogy baj, hogy a mai ifjúság nem részese! Életem további részében 4-5 évenként jött a behívóparancs, 4 hónapos kiképzésre invitálva. Érdekesség, hogy az osztályom technikus vizsgája folyt, jött a távirat: berukkolni.

Egyetemi évek: a feladatokat, a lehetőségeket úgy intéztem, hogy az erdészeti gépek játsszák tanulmányaimban a fő szerepet. Így lett a diplomamunkám témája a csemetekertek gépesítése. Így kerültem az akkori ERTI Gépészeti Intézetének vezetőjével kapcsolatba: Dr. Szepesi Lászlóval, aki a külső konzulensem volt, a hazai erdészeti gépészet megalapozója, bevezetője.

A soproni kötődés a munkahelykeresésben folytatódott. Kapcsolatba kerültem Gillay József igazgatóhelyettes úrral. Bízott, hogy az 1970-es végzésem után pár évvel nyugdíjazások lesznek a technikumban, így az iskolánál elhelyezkedésemnek van esélye! Gyakornokként, majd üzemelő gépészmérnökként az Ágfalvi TSZ fogadott be. Hasznos évek voltak, megismerhettem a „valós élet”-et, a TSZ világot.

1972. decemberében hívtak az iskolához, januártól nyugdíjazás lesz, jelentkezésemet adjam be. Dr. Tuskó László igazgató úr betegállományban volt – ideggyulladás volt a lábában -, ennek ellenére meghallgatásra berendelt a Szent György utcai épületbe. Az élet! A beszélgetés az akkoriban vörösfenyő kutatást szolgáló kis irodában volt, az épület II. emeletén. Sok évvel később, mint gyakorlati oktatásvezető, Csaba bátyámmal közös irodám itt volt!

Igen boldog voltam, amikor tudomásomra jutott a döntés: alkalmaz az iskola, mint gyakorlati oktatót, 1973. január 11-től. Helyem a tanműhelyben, a Kossuth L. u.7-9. sz. alatt lett.

Akkoriban Takács Tibor oktató mellett indult pedagógiai pályafutásom. A tanulókkal – az akkori korosztály emlékezetében él – szerszámkészítés, szerszámélezés, kötőelemek készítése, jelzőtábla, kalapács készítése folyt a gyakorlatokon.

Iskolánknak élő kapcsolata volt NDK, Csehszlovák intézményekkel. Tanulókkal kijutottam Schwarzburgba, Stralsundba, Trutnovba. A kint töltött időben a tanulók dolgoztak, hétvégén kirándultunk. Minden esetben példamutató volt a végzett munka, melyet plusz juttatásokkal hálálták meg. Sok élmény között előttem van, ahogy Stralsundban dolgozott az osztály. Elektromos vezeték helyét kellett szabaddá tenni. A 20-30 cm-es töltőméterű erdei fenyvest – mintha rendet kaszáltak volna a tanulók – motorfűrésszel döntötték – gallyaszták-darabolták, s közelítették traktoros közelítőkerékpárral. Volt fegyelem, hiszen Dr. Jereb Ottó tanár úr volt a csoportvezető, a tanulók között pedig a most színészként közismert Epres Attila serénykedett.

A „nyúzópróbas” gyakorlati oktatói munkám mellett fokozatosan kaptam elméleti órákat, majd teljes állású elméletet tanító pedagógus lettem. Javasolt volt a pedagógiai végzettség megszerzése, amit Alma Materemben, Gödöllőn 1976-ban megszereztem. Mint műszaki tárgyat tanító, rám hárult a járművezető képzés. Tanulóinknak kötelező volt a mezőgazdasági vontatói jogosítvány megszerzése. Sokan vállalták a motorkerékpár-személygépkocsi kategória elvégzését. Rendelkeztem KRESZ műszaki szakoktatói vizsgával, 1993. 07. 04-én az iskolavezetői jogosultságot is megszereztem. A KRESZ a géptan tananyag része volt. A műszaki ismereteket teljesebben oktattuk, mint amit hivatalosan követeltek. Sikerült elérnem, hogy a Közlekedési Felügyelet elismerje tananyagunkat, így külön elméleti tanfolyamra nem kellett tanulóinknak járni. A körülmények változtak, s 1997-től Peszlen Lajos iskolavezető vette át a járműoktatást.

Az Agrárszakoktatási Intézet felkért 1985-ben, hogy az erdősztechnikus és szakképző iskolánál a műszaki képzés szaktanácsadását lássam el. 2001-ig végeztem e megbízást. Jómagam is sokat tanultam az országot járva, s képből voltam az egyes iskolánál folyó géptan oktatással. Ezzel összefügg, hogy az Intézet kérésére a géptan tanterv változásainál az átdolgozást megtegyem. Az erdősztechnikus képzés tantervét Kristó László mátrafüredi kollégával dolgoztuk ki.

Mendli László piliscsabai iskolaigazgató kért, segítsem munkáját erdősztechnikus képzésben. Ekkor kerültem – 1996-2001. között – Piliscsabára. Vezetőtanári, gyakorlati oktatásvezetői, majd műszaki igazgatóhelyettesi munkakört töltöttem be.

2000-ben indult a Dr. Szepesi László Gépészeti Emlékverseny. Eljött Dr. Rónai Ferenc igazgató úr, Dr. Folcz Tóbiás ig. helyettes úr, s kérték, gondoljam meg, hogy a nyugdíjba vonuló Tutunyszis Tamás gyakorlati oktatásvezető nyomdokába lépjek. Vállaltam! Horváth Károly gépkocsivezető, amikor családommal Piliscsabára költöztetett, mondta: „foglak még titeket visszaköltöztetni”. Igaza lett 2001 nyarán!

Nyugdíjba vonulásomig, 2009 tavaszáig így ismét a Roth Gyula Technikum tanára, gyakorlati oktatásvezetője és vezetőtanára lettem. Dr. Freiler Edit kolléganőtől – még piliscsabai tartózkodásomat megelőzően – az osztályfőnöki munka-közösségvezetői tisztséget vettem át, 1997-ben adtam tovább Mikita Antónia kolléganőnek.

Privát életemről: 1970-ben kötöttem házasságot, s született Mariann és Szilárd gyermekem. 1995-ben elváltam, Naske Matilddal kötöttem új házasságot és neveljük Kitti lányunkat.

Visszatekintve az évtizedekre: igen hálás vagyok a sorsnak, hogy olyan nagy tudású, széles műveltségű, elismert személyekkel ismerkedhettem meg intézményünkben, s dolgozhattam együtt, akiknek lelkesedése, példamutatása generációkban él, s hozzájárultak személyiségem alakításához. Teljesség igénye nélkül néhány név: Dr. Tuskó László, Gillay József, Gál István, Brandisz Márton, Imrik László, Dr. Firtás Oszkár, Dr. Jereb Ottó, Dr. Kondor Antal.

A nagy elődök példamutató munkássága, az ifjúság megbecsülése és szeretete arra nevelt engem, hogy mottóm lett: „Jót és jól!”Az ifjúságnak talán nem szerénységtelenség üzenetem, életutam példája: ki kell tüzni célokat, akarni kell azt elérni, nincs lehetetlen!!